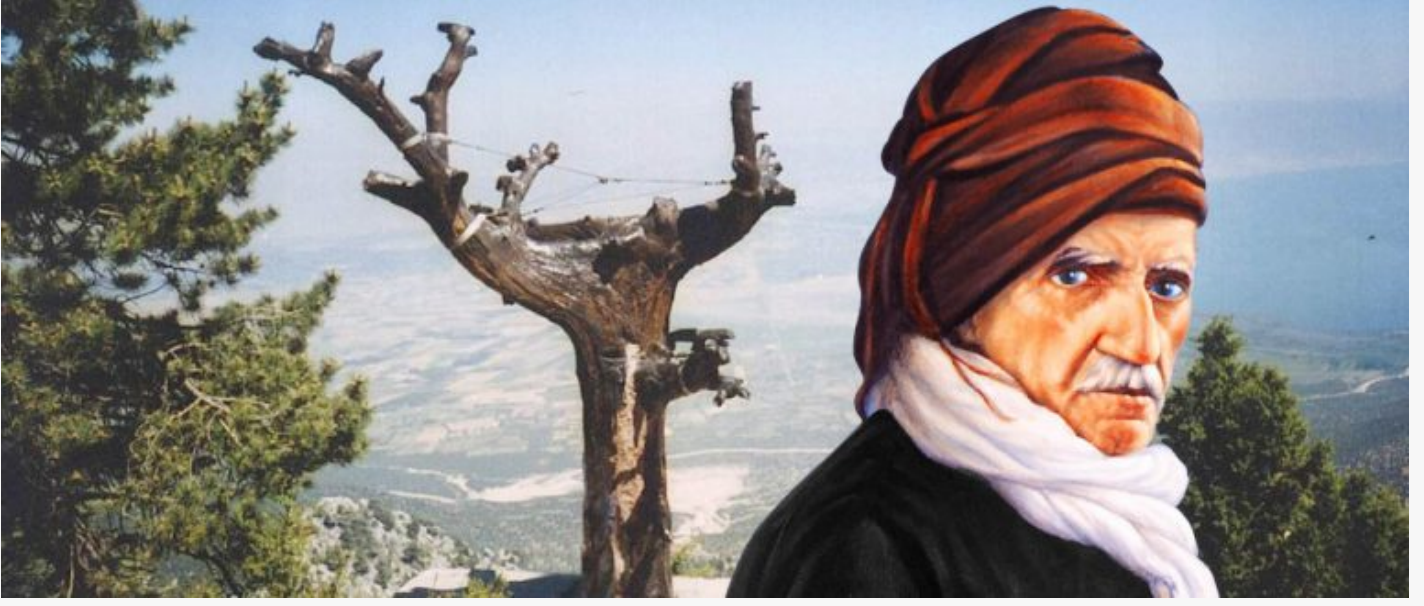

Üstada dil uzatan karakol amirinin, dili dışarıda kalarak ölümü

Son Ankara seyahatimizde, babalarımız uzaktan akraba olan bir ağabeyimizi ziyarete gidip, sohbet ettik. Babası, emekli bir polis olan bu abimiz, bana seneler evvel, babasının anlattığı, Üstadla alakalı bir hatırasını nakletmişti. Üstad hazretleri, Hacı Bayram-ı Veli türbesini ziyaret ederken, türbenin içine, lastik ayakkabılarını çıkararak girdiğini anlatmıştı. O hatırayı sordum. Bunları konuşurken, “Dur, sana ben babamın, Üstadla alakalı, başka bir hatırasını daha anlatayım” dedi. Anlattı, biz de, dikkatle dinleyip, sizlere nakledeyim dedik.

Abimiz, şöyle anlattı:

-Biliyorsun, babam, polis memuruymuş. Cumhurbaşkanlığı muhafızı olarak vazife yapıyordu. On bir sene İsmet İnönü, sekiz sene filan da, Celal Bayar'ın muhafız ekibinde çalıştı. 1328 (1912) doğumlu idi. Çalıştığı o devirde, kendisi medrese mezunu bir din alimiydi. Ve emniyet teşkilatında da lakabı “hoca” idi. Bu dindarlığı yüzünden de, sık,sık, böyle “sürgün” dediğimiz, Ankara'nın belli (hep problemlili, sıkıntılı) karakollarına gönderilirdi. Mesela; Anafartalar karakolu, (affedersiniz) umumhane oraya bağlıydı. Kavga - gürültü, hiç bitmezdi. Birisi, orman çiftliği karakolu (Polis amcamız, burada çalışırken, iyi hatırlıyorum, çocukken, ağabeyimle beni, hayvanat bahçesindeki fillere bindirirdi. O.Z) orada da, hafta sonu mesire yeri olduğundan, yine kavga - gürültü bitmezdi. Tabii, dindarlığı yüzünden, bu nevi karakollara, üçer, beşer ay gönderip, huzursuz etmek istiyorlardı.

Bir seferinde de, Ankara Hacıbayram Camisinin yanında, musalla taşlarının olduğu yerde, iki katlı, taş bir bina varmış. Orası, Ankara emniyet müdürlüğü imiş. Üst kat emniyet müdürlüğü, alt kat da, iki oda, bir salondan meydana gelen, merkez karakolu imiş. Babam rahmetli, oraya yine, geçici vazife ile gönderilmiş.

Orada vazife yaparken, o Zaman polislerin mesaisi altı saatmiş. Altı saat vazife, altı saat istirahat, dolayısıyla eve gidemeyip, karakolda yatıyorlar. Ancak, haftada bir gün evde yatıyorlarmış. (ne biçim bir süfyanizm düzeniymiş bu. Böyle bir şeyi yeni duydum ve ben de çok şaşırdım. O.Z.) Babam da, Cum'a namazı geçmesin diye, Perşembe günlerine iznini denk getirirmiş.

Bir izin dönüşü, karakolda nöbeti saat 12.00 de devralacakmış. Oradaki arkadaşları diyor ki; “ya hocam, hiç şansın yok. Kaçırdın, sabahleyin buraya Said Nursi geldi, Bediüzzaman Hazretleri” deyince, babam üzülmüş Üstadı göremediği için. “yok yaaaa...tühhh.” diye hayıflanıp, Nasıl olduğunu filan soruyor. Niğde, Koyunlu'lu bir polis varmış, o alacakmış Üstad'ın ifadesini (tahminimce, Üstad'ın 1959'da Ankara'da, Beyrut Palas otelinde bulunduğu zaman, o zamanki 'isbat-ı vücud' için gidiyor Üstad karakola O.Z.) o anlatmış babama. Üstad, yanındaki talebesiyle karakola girmiş, “Selamünaleyküm!” demiş. O ara, karakol amiri başkomiser olan kişi, iki oda arasında, salonda volta atıyormuş. Üstad'ın

içeri girip, selam verişini duyunca, kızmış, azarlamış. “sus yobaz! ‘ günaydın’ diyeceksin!..” demiş. Üstad, hiç sesini çıkarıp cevap vermemiş, susmuş. İfadeyi alacak olan o polis memuru, Üstad’ın koluna girmiş, “gel hocam” demiş, ifadeyi alacağı odaya götürmüş. Bir buçuk saate yakın, üstad’ın ifadesini almış. Çay, kahve ikram edip, üstadın gönlünü almaya çalışmış. ” hocam, sen ona bakma, o öyledir” demiş. Üstad’ın işi bitmiş, ve üstadı göndermişler. Üstad gittikten biraz sonra, babam karakola gelmiş. Tabii, babam Üstadı tanımasa da, üzölmüş. Kendisi ehl-i tarik ama işte Üstada, komiserin yaptığı muameleye üzölmüş.

O arada, babamın, vazifeye başlamadan evvel, başkomisere bir evrak imzalatması lazımmiş. Başkomiseri arıyorlar, başkomiser ortalıkta yok. Her tarafı aramışlar yok. En son, akıllarına, sadece başkomiserin kullandığı tuvalet gelmiş. Bakmışlar, tuvaletin kapısı kilitli. Kapıyı kırıp, içeri bir girmişler ki, ortada dehşet bir manzara! Az evvel, Üstada dil uzatan başkomiserin dilinin, yarısı dışarıda kalmış şekilde, affedersiniz, büyük abdestini yaparken öldüğünü görmüşler. Hem de, eskiden tuvaletler böyle modern değildi. Çukur kısmı da görünürdü. Yarıya kadar da, o çukurun içine düşerek ölmüş. Ama o hadiseyi, sadece o karakoldaki üç beş vazifelinin malumatı dairesinde. Başka kimse bilmiyor ve dışarı aksettirmemişler.

Babam, seneler sonra bize bunu anlatırken; “Cenab- ı Hak, mekandan münezzehtir. Evliyaullahın kalbine taht kurar. O kalbi kıran, iflah olmaz!” derdi. Bu hadise, sadece bizim bildiğimiz bir şeydi, herkes bilmezdi. Seneler sonra, emniyet arşivinin başında bir tanıdığım vardı. Ona başkomiserin ismini söyleyerek, hadiseyi bir araştırttım. O zaman adamın ismini hatırlıyordum, şimdi unuttum. Ve adamı arşivden buldu. Ölüm sebebine ne yazmışlar biliyor musun? ” vazife şehidi” . Dediğim gibi, o hadiseyi, karakol personeli, babam anlattığı için biz ve bir de, üstad’ın ile yanındaki talebesi (muhtemelen Zübeyir abi) biliyor. }

Evet, Üstada dil uzatan iflah olmuyordu...

Osman ZENGİN